

פחד דוד

עלון שבועי בעניני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל
בנשיאות בנש"ק מורינו ורכינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלוכ"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 590

משכיל לדוד

פרשת וישלח

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

להיות מחליש את בני אדם מעבודת ה' כדי שהם יתגברו עליו ויקבלו שכר גדול, להתעלות מדרגת יעקב לדרגת ישראל שהיא מדרגה גדולה.

ואחר כך בא שרו של עשו ואומר שירה לבורא עולם, על שברא נשמה טהורה זאת. ולכן המלחמה היא תמידית ואין לה זמן קבוע מתי היא תתחיל ומתי היא תסתיים, כי כפי הגבורה של אחד מהם תסתיים המלחמה.

זהו שרמו יעקב לזרעו, שאי אפשר להתגבר על השטן מיד, אלא שכאשר השטן מתחיל להפריע לאדם הוא בא אליו להלחם עם האדם אדעתא לנצח אותו להעבירו מן העולם, והוא מביא עליו נסיונות גדולים. ואף כאשר השטן רואה שהפסיד, הוא מומשיך להאבק ולא נופל ארצה, כי הוא מלאך והוא נתפס רק בידי הצדיקים שעוסקים בתורה, ואלמלא הקב"ה עוזרו אינו יכול לו. זהו דכתיב (בראשית ל"ב ל"ב) ויזרח לו השמש וגו', כי זריחת השמש מרמזת על הסיוע מאת השי"ת, ואז מיד השטן בורח לו.

ואז, כאשר השטן נוצח ביד האדם, מיד הוא עולה השמימה ונותן שבח לבורא עולם על יצירה כזאת שברא בעולמו. והא ראייה, שהנה תמונת יעקב מזהירה יותר ויותר שזה מוכיח על שהוא ניצח את השטן. וזהו שבחו של בורא עולם, שיש לו בעולמו אדם צדיק שמתגבר על המלאך ואין מי שיכול לנצח אותו או להתגבר עליו.

במלחמה זו יעקב כבש את הדרך לזרעו; כפי שהוא ינהל עכשיו את המלחמה כנגד שרו של עשו שהוא היצר הרע, כך יהיה תמיד המאבק בין השטן לבין כל יהודי שהוא. שכאשר הוא מפסיד הוא הולך ונותן שבח לבורא עולם, ויודה על הברכות שיעקב קיבל, וכי אז יתעלה היהודי מדרגת יעקב לדרגת ישראל. וכאשר יראה שאינו יכול להחליש את היהודי, הוא מסתלק ממנו בינתיים עד שיחזור בכוחות חדשים. אבל אז יראה שאף הקב"ה בא לעזור ליהודי.

לכן יעקב נתן לשטן לגעת בתמכי דרבנו, שבזכות רבנו הם התעשרו, והם רק נותנים כסף לצדיק, כי הצדיק אין לו זמן לנהל את כספו והקב"ה עושה את העשירים לאפוטרופוסים להיות מפרנסים את הצדיקים ואת הבני תורה שהם רבנו.

בכך יעקב פעל שהשטן יפגע בהם כדי שהצדיק ירגיש בנסיון הפרנסה, וכדי שמוסדות התורה אף הם ירגישו בנסיון הפרנסה ודווקא יתגברו על זה, וימשיכו להיות עמלים בתורה, ועם כל זה יעמדו בנסיון הזה. ואם יעמדו בנסיון הזה הרי שפרנסתם תבוא ממקום אחר ותורתם תהא תורה שלימה שיסודה בהררי קודש, והבן.

כשהשטן עולה לשיר לפני ה'

"ויאבק איש עמו עד עלות השחר". (בראשית לב. כה).

והדבר צריך ביאור מכמה פנים. ראשית, מדוע נאבקו כל הלילה, ויעקב לא התגבר עליו מיד. ועוד, היאך הצליח בכל זאת שרו של עשו לנגוע בכף ירך יעקב עד שהיה צולע.

ולא עוד, אלא שדרשו חז"ל (זוה"ק ח"א קעא.) כי כף ירך יעקב הכוונה היא לתומכין דאורייתא. שכן, כשראה שרו של עשו שאינו יוכל לפגוע בלומדי תורה, החליט לפגוע בתומכי התורה, באלו המסייעים להם. ולכאורה זהו עונש חמור להעניש את אלו שתומכין בתורה, שכן מה הם חטאו שהם יסבלו בגלל אותם בני תורה שאינם שומעים ליצר. והיאך יתקיימו הבני תורה מבלי התומכין דרבנו?

ועוד יפלא על שרו של עשו שהולך לומר שירה, וממש באותו יום הוא הולך להלחם כנגד יעקב שהוא בחיר שבאבות. היאך יעזי אחר כך שרו של עשו לעמוד ולומר שירה מול ה', כאשר יראה שתמונת יעקב אבינו ע"ה חקוקה תחת כסא הכבוד וה' אוהב אותו. כיצד לא יתבייש מהקב"ה אם היה מזיק את הבחיר שבאבות?

וחשבתי לבאר בענין, כי הנה תפקיד השטן הוא לעשות אף הוא את רצון ה', בשעה שהוא בא לעולם להפריע לצדיקים בעבודת ה'. ולהפיק אם הם מתגברים עליו הרי שנעשה מזה קידוש ה' גדול, ויש רעש גדול בשמים לזכותו של הצדיק. ואף השטן בא להודות ולשבח את הקב"ה על שברא צדיק כזה בעולמו שבזכותו העולם מתקיים.

זאת היא השירה שהשטן עצמו שר לפני ה', על שברא צדיק כזה שהתגבר עליו. חוץ מעצם השירה שהוא צריך לשיר ולהודות ולומר לבורא עולם, ולומר לפניו קדוש קדוש קדוש. שכן, השטן על כל תחבולותיו הגדולים האלוקיים שיש בו, כאשר הוא רואה שאינו יכול להתגבר על הצדיק הוא בא ומודה ושר לבורא עולם.

אבל מהי המלחמה של השטן כנגד הצדיק? כאשר השטן נאבק עם הצדיק בעולם הזה, הוא מעלה אבק ברגליו שעולה עד לשמים. אבק זה רומז לליכלוך, היינו, כשהשטן רואה שאינו יכול להתגבר על הצדיק הוא מנסה לפתותו בחכמות ובתחבולות, להביא את הצדיק לידי איזה לכלוך קטן של אבק, לאיזה עבירה כדי שהצדיק יהיה דבוק בו.

אבל גם לכלוך זה של אבק אינו נתפס בצדיק, והצדיק דואג שכל מחנהו, היינו גופו ליבו ומחשבתו יהיו קדושים בלתי לה' לבדו. שרו של עשו שהוא בחינת השטן לא התבייש כלל לצאת להלחם כנגד יעקב, כי זהו תפקידו

»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il ««

פרשת וישלח י"ד כסליו תשע"ב

באר שבע	תל אביב	ירושלים	הדלקת נרות
16:18	16:14	16:00	מוצאי שבת
17:18	17:16	17:15	רבינו תם
17:50	17:53	17:52	

הילולא דצדיקיא

ט - ר' דב בער, המגיד ממזריטש	טו - ר' יהודה הנשיא
כ - ר' ברוך מנדל מוויניץ	זי - ר' יוסף יוזל הורביץ
כא - ר' צבי פסח פרנק	יח - ר' אברהם בן הרמב"ם
	יח - ר' ברוך ממזיבוז

להבין ללבה של עגונה

חד מהמטענים החשובים שיהודי מאמין נושא על גבו היא מידת האמונה, האמונה בצדקת הדרך שבכל צעד ושעל יש לנהוג ביושר ובאמונה, מתוך אמונה תמימה שכך הוא רצון הבורא.

כך למדנו מיעקב אבינו ע"ה בעבודתו עם לבן הארמי. "ויעבוד עמו עוד שבע שנים אחרות". חז"ל מקישים ולמדים מהמילה 'אחרות' - הקישן לראשונות; מה ראשונות באמונה אף האחרונות באמונה, ואף על פי שברמאות הוא בא עליו. לאחרונה התפרסמו בספר "אביהן של ישראל", כמה עובדות של מנהיגות יהודית הסלולה באמונה בצדקת הדרך, גם למול מי שבא ברמאות ומעקל את אורחות החיים. כזה הוא הסיפור שלפנינו:

בתקופת המהפכה שהתקיימה באיראן, הגיעה לארץ עגונה צעירה שנמלטה מאיראן בתקופת המהפכה, לאחר שבעלה התאסלם וסירב לתת לה גט. המצב נראה חסר סיכוי, וכל בית דין שדן בעניינה לא מצא לה פתרון. מה גם שהבעל לא רוצה לתת גט. הוא לא מאמין בגט. ומי יפכה אותו לתת גט באיראן של חומייני?

והנה עומדת לפנינו אישה צעירה שכל החיים לפנייה. האם היא צריכה להיות כל החיים עגונה? האם אין פתרון?

הגאון רבי מרדכי אליהו זצ"ל, שכיהן באותה תקופה בתפקיד הראשון לציון והרב הראשי לישראל, קיבל את התיק של העגונה הזאת, אחרי שהוא עבר את כל הערכאות השיפוטיות שלא מצאו לו פתרון. הרב אליהו לא התמהמה. הוא שלח מכתב לרבי ידידיה שופט זצ"ל, שהיה רב באיראן באותה תקופה, על נייר מכתבים רשמי של מדינת ישראל.

כשהגיע המכתב לרשויות באיראן, הם ראו על המכתב את סמל מדינת ישראל ומייד העבירו אותו לידי הצנזורה של איראן. מתרגם שהוזמן למקום, גילה כי המכתב מדבר גם על הנשיא האיראני אייטולה חומייני 'בכבודו ובעצמו'. תוך זמן קצר הועבר המכתב לידי חומייני, שקרא את מה שכתב הרב אליהו במכתבו.

הרב אליהו כתב שם לרב שופט את פרטי המקרה של העגונה, וביקש ממנו לפנות לעזרתו של הנשיא חומייני, כיוון שגם הוא אדם מאמין ובוודאי כל מי שמאמין באלוקים לא ירשה שעוול כזה יתרחש תחת ידו. הרב כתב כי הוא בטוח שהנשיא חומייני יסייע במתן גט לאותה אישה מסכנה.

האייטולה חומייני קרא את המכתב, עם כל השבחים שהרב כתב עליו, ושלא לקרוא לרב שופט מביתו. כשמגיעים חיילי המהפכה לביתו של הרב שופט ומזמינים אותו להתייצב לפני אייטולה חומייני, הוא סבור לתומו שזה

הסוף שלו. הוא מבקש חמש דקות של התארגנות, לובש תכריכים מתחת לבגדים, נותן ביד בניו את הצוואה שלו והולך עם חיילי משמרות המהפכה של האיטולה חומייני.

כשהרב שופט מגיע לפני אייטולה חומייני, הוא נשאל על ידו: "האם אתה מכיר את הרב מרדכי אליהו"? כן, משיב הרב שופט בהיסוס. "האם הוא רב גדול"? כן, עונה הרב שופט, ולא מבין לאן השיחה חותרת. האם זה טוב להגיד שהוא מכיר את הרב אליהו? האם זה מסוכן? סוף סוף הוא רב ראשי בישראל. הוא לא יכול לומר שהוא לא מכיר אותו. בינתיים ממשיך חומייני לשאול את הרב שופט: "האם אתם שומעים לו"? הרב שופט אכן מאשר שהרבנים בעולם שומעים לו.

"תראה מה הרב כותב עלי", מנפנף האיטולה במכתב השבחים שנכתבו עליו. מתוך קורת הרוח שהיתה לו, הוא שאל מייד את הרב שופט מה צריך לעשות כדי להתיר את העגונה. הרב שופט הסביר לו שצריך לקרוא לבעל ושיסכים לתת גט. חומייני קרא מייד לבעל ואמר לו: "תן לאישה גט מהר!" לחייליו הוא אומר: "אם הוא לא מסכים, צריך לשבור לו את העצמות, הוא מוציא לנו שם רע. שאנחנו לא מתנהגים לפי הצדק והיושר..."

הרב שופט הסביר לחומייני, שלפי ההלכה היהודית הבעל צריך לתת גט מרצונו ולא בכפייה, והוא ביקש: תן לי אותו לכמה דקות ואסביר לו שייתן גט מרצון. חומייני, בתגובה, אמר לבעל: "יש לך חמש דקות". בינתיים הבין הבעל שאם החיים שלו יקרים לו, כדאי לו להסכים לתת גט, והוא אכן הסכים.

הרב שופט התקשר מהלשכה של אייטולה חומייני לצרפת, ומשם בשיחת ועידה ללשכה של הרב אליהו בישראל. הוא דיבר עם הרב אליהו ברמזים וסיפר את כל הסיפור, והרב הנחה אותו כיצד לעשות את הגט בצורה הנכונה.

באותו מעמד מינו את הרב שופט להיות 'שליח קבלה' של האישה לקבל את הגט במקומה. אחר כך הרב שופט עשה דרך הטלפון, בהדרכת הרב אליהו, גט נוסף בשליחות של הולכה לארץ ישראל, ושלחו אותו לארץ.

האם זה סיפור של מופת? האם זה סיפור של חכמה? האם זה סיפור של אכפתיות?

רבה של עיה"ק צפת, הרב שמואל אליהו שליט"א, סבור שצריך להבין את הנפש של האחר, אפילו את הנפש של חומייני. אם תבין את הראש שלו, תדע איך לפעול איתו. כנראה שרב צריך להיות גם מלא אכפתיות - שלא נתן לדברים לעבור לסדר היום. שלא נעצום את עינינו. כמש כמו שהרב מרדכי אליהו זצ"ל כתב בתפילה שחיבר לפני ישיבתו בדין: "ואל ישיאנו יצרנו להעלים עין חס ושלום". כי זו הנטייה הטבעית של אדם - מה לי להתעסק עם מקרה כזה? מה אני יכול לעשות? אז לא, אתה צריך להרגיש את הכאב של אותה עגונה.

תולה ארץ על בלימה
נצור לשונך

בצדק תשפוט עמיתך

כשם שמהתורה אסור להאמין דברי גנות, שמספרים על חבריהם, כן הדין, אפילו אם יודע שהדברים שסיפר לו הוא אמת, אך יש בהם לצדד לכאן ולכאן, והמספר לו דן אותו לכף חוב, ועל ידי זה הוא מגנה אותו, ויודע דמצוה להשומע לדון אותו לכף זכות. והעובר על זה ואינו דן אותו לכף זכות והוא מסכים להמספר בגנותו, לא די שעבר על "בצדק תשפוט עמיתך", אלא הוא גם כן נכלל בשם מקבל לשון הרע, כיון דעל ידי שלא דן אותו לכף זכות, ממילא נשתררב עליו הדברי גנות (חפץ חיים)

בסיעתא דשמיא
הופיע הספר "אנשי אמונה"
שרבים ציפו לו!
והוא סיפור תולדותיהם, חייהם ופעולם
של צדיקי משפחת פיננו זיע"א
הפצה ראשית: משה נדם - 02-5400902

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

מדת טובו של הקב"ה

**ויאמר שלחני כי עלה
השחר.** (לב. כו)

כך דרשו חכמים בגמרא (חולין צא): אמר לו [יעקב לשרו של עשן] גנב אתה או קוביסטוס אתה שמתירא מן השחר? אמר לו: מלאך אני ומיום שנבראתי לא הגיע זמני לומר שירה עד עכשיו.

אתמהה, בנוהג שבעולם מי שהוא ממתין כל ימיו לראות את המלך ולא עלתה בידו, פתאום באו עבדי המלך ואומרים לו תן דעתך שלמחר מלך בא אצלך. מה הוא עושה? נוטל קולמוסו וניירותיו ומסדר את דבריו אחד אחד, כדי שבשעה שיבא

המלך יהיו דבריו מסודרים ומהוגנים. כלום יפליג לו למקום שהוא רחוק מביתו, ויהרהר הרי עדיין מלך לא בא, הרי אפשר שיפגעו בו לסטים או חיה רעה בדרך.

כענין הזה עשה שרו של עשו, שהרי יודע היה שאינו יכול לומר שירה אלא באותו יום, ואם כן מה טעם ירד להלחם ביעקב?

והנה מכאן אנו לומדים את מדת טובו של הקב"ה. שהרי מיום שנברא העולם יודע היה הקב"ה שעתיד שרו של עשו לומר לפניו שירה באותו יום בלבד, ובאותו יום עצמו הוריד אותו לארץ להיות נאבק עם יעקב, וכל זאת למה? כדי שלא יהא לו שהות לשהות קודם שיאמר שירה ולא יקטרט על בני ישראל!

שהרי אילו היה לו שהות להתכונן שמה היה מקטרט על ישראל, כיון שירד וניטלה הימנו שהות לא היה יכול לומר כלום, מפני שלא היתה תפלתו שגורה בפיו שכן לא שהה קודם לכן, ולא היה יכול לומר אלא שירה בלבד.

מן המעיין

ובמקום אחר הוא כותב:

"ודעו שרבי שמעון בר יוחאי, אמר שלש מאות סודות בפרשה זו ולא גילה אותם לשום אדם אלא לרבי אלעזר בנו. ומכאן אנו לומדים שכל דיבור מן התורה מלא סודות וחכמות עמוקות שאין מוחנו סובל".

"כי יפגשך עשיו אחי ושאלך לאמר למי אתה ולאננה תלך". (לב. יח)

פירש רבי חיים מבריסק: אמר יעקב לשליח, אם יפגשך עשיו ושאלך "למי אתה" כלומר, למי אתה עצמך מיועד, והאם גם אתה נכלל במנחה ששלח לי יעקב?!

"ואמרת לעבדך יעקב". אמור לו ששייך אתה ליעקב ואינך בכלל המנחה השלוחה אליו לעשיו. זאת משום שאסור ליהודי למכור עבדו לעכו"ם.

"ויאמר לא אשלוך כי אם ברכתני". (לב. כז)

פליאה היא: לשם מה זקוק יעקב לברכת שרו של עשו?

בספר "גבורת יעקב" מסביר כך: כאשר הברכה באה ממלאך טוב, אזי ישנם מקטרגים רבים בכדי שהברכה לא תחול חלילה. אולם כאשר הברכה באה ממלאך שהוא עצמו מקטרג ורע, כשרו של עשו, הרי שברכה זו חלה היא ללא שום מקטרג ומשטין מכיון שאין למי לקטרג על ברכה שניתנה משרו של עשו. ועל כן ביקש יעקב ברכה משרו של עשו - ברכה שלמה ללא מקטרג ומשטין כלל ועיקר.

ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך לבני ישראל. (לו. לא)

עליכם לדעת - כותב רבי יעקב כולי זצ"ל, בספרו "מעם לועז": "שפרשה זו היא מעולפת סודות התורה, וכל האידרא רבא של הזוהר הקדוש שאנו קוראים בליל שבועות, כל דבריו מיוסדים על פסוקי הפרשה הזאת.

ולכן אף על פי שבעונות אין אנו מבינים כלום, אנו צריכים לפחות לקרוא הדברים, שבודאי מקבלת הנפש נחת רוח, שהיא מבינה הכל. ואל יעלה בדעתכם שהם דברי ימי עולם, ח"ו. שאין הבדל בין פרשה זו ובין עשרת הדברות, שהכל אחד".

חיים בפרשה

מזמשתו של רבינו חיים בן עטר זיע"א בעל אור החיים הקדוש

"אלה בני אצר". (לו. כז)

ירמוז הכתוב על דרך אומרם ז"ל; אמרה תורה, מפני מה בני עניים? אמר לה הקב"ה; 'להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא (משלי ח, כא).

פירוש, כי באמצעות יסוריהן בעולם הזה, ירבה אוצרם בעולם הבא. והוא אומר 'אלה בני אצר' - פירוש

אותם שחפצים לאצור אוצר בטוב הנצחי, צריכין בעולם הזה לסבול יסורין, בלהן וגו'.

ומודיע הכתוב, כי היסורין הם עושים אוצרות מלאים כל טוב למעלה באמצעותם, וכיסורי רבי אלעזר ברשב"י שהיה קורא אותם 'בואו אחי וכו' (ב"מ פד:).

ומעתה מי האיש החפץ חיים העליונים ולאצור אוצרות הטוב, ימאס בעולם הזה ובתענוגיו, ויקבל עליו 'בלהן' וזעון ועקין, תרגום 'צרה' - 'עקא', לטוב לו כל הימים ולמלאות אוצרותיו.

ארזי הלבנון

לדמותם של חכמי ישראל

הגאון רבי צבי פסח פרנק זצ"ל

שהעיד בנו הר"ר יהודה לייב ז"ל:

"נוהג היה אבא זצ"ל - מאז אני זוכר את עצמי - מיד אחרי סעודת ליל שבת, לקחת את הגמרא ולהתחיל מ'ציאות השבת' ולהפליג בין דפי הגמרא עד השעות המאוחרות של הלילה, ונהירין לו שבילין דנהרדעי, וקולו מתנגן בנימה שובה לב, וככה המשיך למחרת, יום השבת, ומדי שבת בשבתו היה עובר כמעט על כל מסכת שבת!"

הרה"ג רבי שלמה מן החר זצ"ל, רבה של שכונת "בית וגן", סיפר, כי פעם בליל שבת כבו הנרות בבית רבי צבי פסח בשכונת 'בתי מחסה', והוא טרם סיים את חק לימודו הקבוע. דודתו שהיתה גרה בקומה מלמטה, הבחינה כי הוא נשען על החלון ולומד לאור מנורת הרחוב ('לוקס') שהיתה תלויה מעבר לחלון. ומה מאוד גדל תמהונה בשחר, כאשר ראתה אותו עומד באותה צורה שראתה אותו בלילה. הוא חזר במשך הלילה על כל מסכת שבת...

למען כבודו

בתקופה שלאחר השואה, החלו המוני פליטים לנהור לירושלים, כדי לחיות בקרבת מקום הקודש והמקדש. לרובם לא היה ממה להתפרנס והם חיו בתנאי עוני ומצוקה. רבי צבי פסח עשה ככל אשר היה ביכולתו כדי לתמוך בהם כמידת היכולת. אצלו מצאו תמיד אוזן קשבת ולב שומע, לפניו היו שוטחים שאלותיהם בהלכה ומשאלותם בכל בעיות החיים. הוא ביקש מקורביו וממוקורביו להשיג סכומי כסף כדי לתמוך בפליטים אלו שנפלו מאיגרא רמא לברא עמיקתא.

פעם נכנסו אליו מספר עסקנים אנשי מעשה, הם עשו "מגבית" כדי לקנות כובע קטיפה רבני עבור רב גדול שעלה ארצה בעירום ובחוסר כל.

כאשר שמע את דבריהם, ניגש רבי צבי פסח אל הארון שבחדרו, וללא אומר ודברים נטל את כובעו החדש, שהיה מיועד למקרים חגיגיים מיוחדים, והושיטו לעסקנים במאור פנים.

הם סירבו כמובן לקחת את כובעו האישי, והסבירו לו, כי כוונתם היתה לעזרה כספית זעירה כדי שיוכלו לרכוש במשותף כובע, אבל הם לא הסכימו ליטול את כובעו החגיגי של רבי צבי פסח.

ברם רבי צבי פסח הפציר בהם לקחת, ואמר בחיוך: "כולם יודעים עלי שאני רב בישראל, אפילו אם אין לי כובע קטיפה נאה, אבל רב פליט זה, הרי צריך לכובע למען כבודו ולמען פרנסתו!"

ירושלים עיר הקודש, שמעולם לא חסרה דמויות הוד של תורה, זכתה בדור הקודם לדמותו המופלאה של מרן הגאון רבי צבי פסח פרנק זצ"ל, רבה של עיר הקודש ועמוד ההוראה בדורו. מיום עמודו על דעתו לא פסק

פומיה מגירסא, ואשר הפך לאות מופת לשקידה על התורה ללא גבולות, לאהבת תורה עד אין קץ, למסירות נפש עילאית וליגיעת אמת בתורה - שהיתה תוכן חייו ומשולש ליבו מילדותו ועד יומו האחרון.

אהבתו היוקדת לכל מילה ותג של תורה, הנחילו לדורות עולם מורשת עצומה בכתובים. רבי צבי פסח העלה על הכתב כל חייו לא רק את אלפי תשובותיו בהלכה בכל חלקי השולחן ערוך ואת חידושי תורתו הרחבים מני ים, אלא אף מה ששמע מרבותיו בדור שלפניו, מחבריו - שרי התורה של עיר הקודש, ואף כל חידוש או סברא נאה שתלמיד ותיק חידש וטרח להשמיעו בפני רבה השקדן של ירושלים. הכל נכתב בפנקסיו, שנותרו מזכרת נצח לאהבת תורה עילאית.

וכאשר הסתלק הגאון רבי צבי פסח לבית עולמו, הרגישו גדולי הדור כי פנה הודה, זיוה והדרה של עיר הקודש, הלכה ממנה שכיית החמדה שהעידה בחייה כי אין גבול לשקידה בתורה,

וכי אבד מקרבה הסמל המובהק של תורת ירושלים שהאירה לכל קצווי תבל. כפי שכתב הגאון רבי אליעזר יהודה ולדנברג זצ"ל, בעל "ציץ אליעזר": "נדמה לי כי קרוב לודאי, שרבי צבי פסח היה גדול העמלים בתורה בדורנו, ואולי גם בדור שלפנינו!" לבני הדור הנוכחי, שלא זכה לחזות בעיניו את דמותו של רבה השקדן של ירושלים חומק בסמטאות העיר לבית המדרש, שקוע בתורתו, נותר רק להתבשם ולהתפעל מעדויותיהם של אלו שזכו וראו.

'מנגינה' של שבת

בידינו עדות מופלאה על האופן המופלא של "עשיית השבת" של רבי צבי פסח, כפי

אנשי אמונה תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

עימי נס בזכותך".

ואכן, באותה תקופה שהיא התחילה לשמור על קיום דיני התורה והמצוות, דיברו של הילד חזר אליו והוא החל לדבר כאחד האדם.

מכאן אנו רואים, כי כל הנסיונות שהשם יתברך מביא על האדם, כל זאת בשביל לעורר אותו לתשובה שלימה.

ילד אחד לא יכל לדבר מאומה. וכל נסיונות הוריו להביא לרפואתו לא הצליחו. ההורים עדיין לא שמרו תורה ומצוות, אלא שבכדי להביא לרפואת הילד, החליטה אמו להתחיל לשמור תורה ומצוות, לשמור על טהרת המשפחה וכדו'.

היא הגיעה אל קברו של רבי חיים זצ"ל, ושם אמרה לצדיק; "מוכנה אני לשמור תורה ומצוות בכל לב ונפש, אבל אנא, העתר בעדי לפני ה' שיעשה